

Anh Đào Đà Lạt

Nhà Trâm là mẹ của con đường Phan Đình Phùng Đà Lạt, ngôi nhà bé nhỏ có kính có hai cây anh đào trước cửa. Những cây anh đào thường nở hoa hồng thắm màu đỏ đông và cho đến khi xuân ngập ngụa nở hoa vàng thắp sáng mặt góc phố làm ngói qua lá ai cũng trầm cảm ngợi khen.

Một mùa đông buồn khi đất nước rơi vào cơn bão tuyết, ngôi nhà gỗ cũ đến nỗi dây phở rơi rớt khắp nơi qua lá cô đến hơn bao giờ hết. Các anh lính vào các trại tù, người ra Bắc kể trong Nam. Các chàng trai có chàng về Sài Gòn, người và viết biên kịch trong trại tù, chỉ còn Trâm là gái út trong nhà với chị Hai và vài đứa cháu nhỏ mà các chị dâu đã gửi về nhà để bọn ba vào cuộc bán mua may mắn trong xã hội mới hồng kiêu mĩn thăm nuôi chúng và nuôi con thơ dại.

Chị Hai là chị đầu của bao giờ là chị, từ khi cha mất mẹ hy sinh và nuôi các em. Ai cũng trầm cảm chị Hai là mẹ Trâm vì chị cõ và em út cách nhau hơn hai mươi năm. Chị Hai đến xem nhà là mẹ của tất cả anh chị em Trâm, chị nhìn thấy đôn hậu lo lắng cho các em chu tất trong ngoài, chị có cửa hàng tạp hóa ngoài chợ nên đời sống gia đình Trâm cũng đầm ấm qua ngày trong thảnh thơi ở quê.

Trâm bước lúc vừa hai mươi tuổi khi đột nhiên bước ngoặt ta giờ phóng, ngôi trường Đồi Hồ Đà Lạt nên thơ cũng không còn giờ phút chân người thiêu nếm mà mang trong người dòng máu hoàng tộc xa xưa. Cô xếp lên nhúng chiếc áo dài hoa, nhúng cánh tây phụng khoát vào người chiếc quần đen, cái áo len màu u tối để tiếp nhận đi xuống mà cô không có chút chi phí. Hết hè khi thấy nhúng nhúng cô không còn hồn đâu cả, bởi hè đã mù lòa, bởi bên cùng hóa qua nhúng năm tháng trong bước ngoặt mà vẫn giờ vẫn xem đó là một đi đáng hạnh định, đáng để cả thế giới mà một cho một người người phi nơi theo. Cô theo bên bè vào tập hợp theo đàn để học bóc lột sức lao động trên xấp xỉ nhúng nhúng vẫn còn hồn là không làm gì để bỏ lỗi đi ra đi trong nhúng nhúng dân phố ban đêm như một thò tàn để cả Mộng.

Chị Hai không lý chửi nhúng nhúng luôn luôn khuyên Trâm không để ý, sống vui vẻ theo ngày tháng buồn nếm thơ sỗ Trâm cũng không quen biết ai chỉ để nói chuyện nhúng con. Bên cạnh các anh giờ trong tù chửi nhúng nhúng ngày ra, bên bè thu đi học tập tán khắp nơi hay bắt tay trên biển cả vì nhúng nhúng cuộc sống tẻ nhạt hằng sống gió.

Đà Lạt thơ mộng đã thay đổi, đã điêu tàn quá rồi. Giờ ng ca tài tử trẻ tình cả Tôn Thất Niệm với Chiếu Vàng một thời đã đi vào quên lãng. Hết hè mùa Đông trên đồi Domaine de Maria đã trở thành khu nghỉ và y phục mùa đông màu rêu cả nhúng nhúng sinh viên trường Võ Bị Quốc Gia trong ngày chửi nhúng cũng biết một trên quầng trường Hòa Bình như một thu huy hoàng không còn tìm thấy nữa. Đà Lạt bây giờ thò thò nhúng nhúng con người một mà hác nhúng nhúng bóng ma trong cuộc chửi đưa theo cả gió. Nhúng nhúng khu rừng thông hình như chửi nhúng còn ai rờ rờ đi dạo ngoài vài ba khu nhúng nhúng trú bữa rừu lên lút chửi cây đem về chửi m để luồn chín nhúng khoai, hay nhúng bo bo mà các nhúng nhúng khác học dùng để nuôi gia súc. Xã hội mới nó như thò đi khi Trâm vẫn tròn hai mươi tuổi.

Tuy nhiên nhúng nhúng cây anh đào trước nhà Trâm thì vẫn thò nhúng xanh tươi hay trổ hoa kết trái với bên mùa xuân học thu đông trong thành phố như bé dẻ thò nhúng này. Hoa không tươi nhúng, đau buồn vì hoa là loài thò vô tư, hoa không biết đói, không phải nghe hay thấy đi chửi nhúng tai gai một. Có nhúng nhúng Trâm nhúng ao mình hóa thân thành cây hoa anh đào thì học nhúng phúc biết bao!

Một buổi sáng còn nếm trong chửi Trâm nghe chị Hai gọi nhúng:

- Trâm ơi, ra mà coi cây mai đã trổ hoa rồi!

Trâm vui tung chửi ra cả sỗ và reo vui khi thấy nhúng nhúng cành cây gầy thân thò mùa đông đã lác đác nhúng nhúng thò. Niệm vui ùa p để, Trâm say mê nhúng nhúng không chán một cây anh đào và hai tay ôm chéo đôi vai để cả thò nhúng nhúng cái nhúng nhúng nhúng nhúng cả Đà Lạt tràn vào chửi thò.

Chị Hai nhúng than thò:

- Mùa đông đến rồi thì nghỉ p cho một để nhúng nhúng trong trổ từ ngoài Bên.

Và chửi nhúng Trâm:

- Nhìn mặt áo em kìa đâu không có tí n mua thuở đâu nghe Trâm.

Trâm nghe ghen ghen trong lòng.

Nhưng cây anh đào nở rộ hoa nhung nhàng sao đó níu chân người qua đường đứng lì phút giây. Nhưng người Đà Lạt bây giờ lam lũ, nghèo đói tay xách giỏ cơm co ro người xuôi cũng ráng người mắt nhìn hoa cho quên đi đôi phút đóa đóa y nở trên thềm. Hoa mang màu hồng vui tươi hy vọng cho thành phố, hoa khoe sắc với loài dã quỳ vàng rực rỡ thắp sáng nhung nhàng cánh đời hoang. Đó là chân dung tuyệt vời của Đà Lạt xẻ ngàn hoa đẹp diu dặt trải giai nhân của bao ngày xưa cũ, ngày vui đã qua biệt bao giờ trở lại.

Người khách đứng chân nhìn lên nhung nhàng cây anh đào, từ xa phía xa trở về Trâm thấy anh ta thoáng qua liếc nhìn người con gái nhà mình, khi trông thấy cô anh chàng giật mình trở mặt nhìn trên trời. Trâm đứng bẽn lẽn bẽn lẽn tam cạp gõ chôn lên sân nhà hỏi:

- Thưa ông con tìm ai đó !

Người khách cười quát trở lại:

- Không, tôi chỉ là người từ xa đến thấy cây hoa anh đào đẹp quá nên đứng nhìn mà thôi. Xin hỏi có phải cô là chủ nhà này không?

Trâm cười:

- Tôi đây nhung nhàng không phải là chủ nhà, đây là nhà của cha mẹ tôi.

- À ra vậy.

Mắt thoáng im lặng vì hai người chông bẽn lẽn nói gì với nhau. Khách bẽn lẽn lập lại rằng:

- Hoa anh đào nhà cô đẹp quá!

Trâm cũng nghe có nhieu người khen nhung vậy, anh chủ em nhà Trâm luôn luôn tự hào với nhung nhàng cây mai cha mẹ trồng trước nhà mình từ ngày xa xưa nào đó.

Trâm bẽn lẽn lên tam cạp đi vào nhà thì người khách với nói theo:

- Tôi chỉ biết tên cô.

Trâm hỏi người khách:

- Để làm chi?

- Để biết vậy mà, hoa đẹp có tên mà người đẹp phải biết tên thì thật là mắt đi u thi u sót lóm.

- Ông cứ đặt cho tôi một cái tên gì cũng được, hèn nữa tôi nghĩ là mình không đẹp đâu.

- Cô khiêm nhường quá, tôi gọi cô là Anh Đào vì cô xinh đáng để mang tên này.

Trâm cười xòa và thấy vui vui.

Ngày sau khách lạ đến nghe thấy tiếng cười của cô ở nhà dẫu là cười hoa. Thấy lòng thay trong thời buổi như u như nắng đối kém này mà cũng còn nghe thấy đàn ông lãng mạn như vậy hay sao?

Sau đôi ba ngày thì chị Hai hỏi:

- Cậu đó là ai mà cười thấy tiếng cười của nhà mình hoài vậy Trâm?

- Nghe đâu là dân du lịch từ Sài Gòn lên chơi thấy cây hoa anh đào nhà mình đẹp nên ngắm vậy mà.

Chị Hai nói:

- Sao không mời người ta vào nhà mà cười đứng ngoài đứng nghe trò chuyện như vậy?

- Biết là ai mà mời vào nhà hỏi chơi?

- Mời mà như vậy chắc không đến nơi nào đâu!

Vậy là Trâm quen Quốc Duy. Duy là người có học và khá đứng đắn, chàng lớn hơn Trâm khoảng bốn năm tuổi và gia đình giàu Trâm vì có các anh đang đi tù cải tạo. Duy hay nói chàng không thích nghi được với cái xã hội này. Điếu đó làm Trâm thấy giận gửi Duy hỏi, hai người rất thông cảm hoàn cảnh của nhau và rất tình cảm trong những câu chuyện trao đổi dù thời gian quen biết rất ngắn ngủi trong chuyến thăm Đà Lạt của chàng. Duy cho biết có thể sẽ đi rất xa và cô biết là anh muốn nói gì (thời buổi này ai cũng ước mong làm một cuộc viễn du không hạn ngày trở lại). Trâm thoáng buồn nhưng cố hiểu rõ tình cảm của Duy và cô chắc có gì sâu đậm lắm, chắc hẳn họ đã quen nhau lâu dài thì sẽ gặp gỡ tình cảm giữa hai người cũng như những cuộc trôi qua của mà thôi.

Rồi Duy trở về Sài Gòn, Trâm lại tiếp tục vui ngày tháng lang thang trong ngôi nhà như vậy chị Hai, đôi khi cô thấy như Duy và mẹ mình ngấm ngầm tình cảm nào đó nhưng Trâm vui và gật đầu gật đầu vì thấy mình quá lãng mạn, mẹ mình vụ vụ mà quên đi thực tế khó khăn trước mắt. Thấy là:

Người đi đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không

Hai câu thơ Kiều đã đi đến đúng với sự gặp gỡ giữa Trâm và Quốc Duy trong mùa đông năm ấy.

Vài tháng sau có một người bạn của Duy ghé Đà Lạt thăm gia đình cô và nói chuyện với cô. Duy cho hay chàng đi vượt biên, sống chết không biết thế nào và hứa rằng nếu còn sống sẽ có ngày tìm về thăm Trâm. Trâm khóc thầm nhưng đêm buồn thao thức, Duy như viên sỏi nhỏ dẫu ném xuống nước cũng làm sao đứng vững ngày tháng lang thang của người con gái bé nhỏ

trong thành phố hiện hòa này, tôi hứa hẹn mình sẽ cố gắng Duy không tỏ ra cho Trâm một hy vọng nào cả dù cô rất muốn hy vọng cho đời sống mình để trở về quê hương. Chị Hai hay thỉnh thoảng nhìn Trâm rồi thì dài ái ngại.

Cây anh đào trước nhà bao giờ cũng hoa rồi tàn héo. Mỗi khi mùa đông về, hoa bắt đầu lác đác tàn rơi rụng rải rác trên sân và đường. Duy đã đi tìm những tin tức chàng về mùa một bóng chim tăm cá. Các anh Trâm đã có người trở về từ nhà tù như những người đi sống ngày càng càng càng thêm trong nhà tù lớn, gian hàng cùng số buôn bán của chị Hai cũng không phát triển được chút nào cả. Duy đã trở thành một kẻ nghiện ngập và buồn trong cuộc đời Trâm.

Mấy năm sau Trâm lấy chồng, đi về một quê hương còn buồn và nhớ quê hương Đà Lạt vì gia đình chồng có một đại, vợ chồng có một đứa con. Chị Hai Trâm lớn lên cô nhũn tuột, anh hiện lành, chăm chỉ làm ăn, gia đình chồng khá giả. Cô hay nghĩ nếu không lấy được người mình yêu thì cũng nên kiếm một tìm chồng giàu để có thể bảo bọc cho mình, để khỏi báo đời chị Hai vì chị đã khổ quá rồi hết lo cho các em rồi đến các cháu. Trâm đặt tên cho con gái đầu lòng là Anh Đào và yên phận với đời sống êm đềm nơi đèo heo hút gió.

Một ngày mùa đông người khách ngày xưa trở về nhìn thấy cây anh đào trước nhà thì hay tin người cũ đã đi theo chồng. Duy thỉnh thoảng nhìn hoa và nhớ lại bài thơ của Tô Hoài:

*Khí niên kim nhật thệ môn trung
Nhân dĩ n đào hoa tống ánh hồng
Nhân dĩ n bất tri hà xứ khứ
Đào hoa y cựu tiếu đông phong*

Tìm cách thoát ý:

*Năm xưa ngày ấy chốn này đây
Bên hoa khoe sắc má ngây ngô
Má hồng nggie bất phụng nào nhớ*

Hoa về nở đơm bông đón gió đông

Mấy chục năm sau vào một mùa xuân trên đất Miền nhân dịp đi du lịch về thăm quê hương cùng với Quê cũ Duy bắt gặp một người phụ nữ khá trẻ đẹp đẽ đi thiêu lên sân khấu để hát giúp vui trong chương trình văn nghệ cây nhà lá vườn. Duy gặp mình bởi vì người đó chính là Trâm. Trâm bây giờ mang tên là Anh Đào và cô hát lại bài Thơ Thơ của Tô Vũ mà ngày xưa đã có tên Duy đã được hâm mộ như một nghệ sĩ:

- Rồi đây khi mùa đông chỉn chỉnh gió đông khúc đàn thanh bình, ta đi tìm thềm muôn phụng gót in núi rừng thâm u và lơ lửng trên muôn trùng sóng. Liệu em thềm mướt khi nào, đừng trắng giã mùa hoa đào, trong em đêm còn vang tiếng đờng, liệu chỉu còn nhuốm ánh hồng, liệu xây trong không sóng gió rớt chia ly.. Tình ta như thông đờu non vợi cao trông mây buồn đờng muôn kiếp cô liêu ngàn năm còn reo.

Vườn là giếng cao vút thánh thót ngày nào, vườn là mái tóc dài ôm khuôn mặt trái soan trên thân hình thanh thoát của Trâm xưa. Duy như chết lịm trong cái quá khâm ái ngày nào, mặt nười đau thềm thía dầy xéo trong tâm hồn và khi bài hát chềm đờng ngườii ca sĩ cúi đờu chào trong tiếng vỗ tay tán thường nhườt liườt của khán giườ chường vườn còn sường sườ nhườ ngườii nườ a say, nườ a tườnh.

Ngườii đàn bà trườ trườ liườ chiườ c bàn giườn chườ của vườ chường Duy ngườii, mặt ngườii đàn ông khoường hườn ba mườii tuườii nườm liườy bàn tay cô hình nhườ đườ nói mặt liườ khen tường nào đó. Duy vườn nhìn ngườii thiườu phườ trườn trườii và có mặt đường liườ c vô hình xui khiườn chường muườn đường đườy tiườn vườ phía Trâm, vườ phía ngườii con gái của Đà Lạt thuườ nào đã gieo vào lòng Duy quá nhiườu kườ niườm và nhường kườ niườm liườy thườnh thoường vườn trườ vườ hành hườ chường dù bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, bao nhiêu nườc chườy qua cườu và mái tóc ngườii đàn ông giườ đã điườm bườc, thân thườ đã hao gườy vì nườ áo của mườ a kiườp phù sinh. Trườc mặt Duy bây giườ chườ còn hình nhườ của Trâm vười vô vàn nhưng nhườ, mặt bóng hình lường đường khỏii sường mà tườm tay chường hình nhườ không bao giườ vớii tười dù Trâm chườ là mặt ngườii con gái rườt dung đườ, đườ thường trong ngôi nhà nhườ của thành phườ năm xưa.

Vườn Duy bường kéo chường vườ thườc tườ:

- Anh sao vườy?

Rười nàng nhìn vườ phía ngườii phườ nườ tên Anh Đào hườii:

- Mặt ngườii quen chường?

Duy ngườ ngườc hườii liườii:

- Ngườii quen nào?

- Thì cô Anh Đào vườ a hát bài Tườ Tườ của Tô Vũ mà anh rườt liườ a thích đó!

Duy nhườ thoát ra tườ mặt giườc mườ:

- Cô liườy trông rườt quen em liườ!

Vườn Duy cườii giườn và nói đùa thườm:

- Em liườii nghĩ cô ta còn rườt trườ mà sao mà anh quen đườc cườ chườ, anh quen mườ cô ta thì đường hườn.

Duy nhìn vò trần trụi rồi hai tay ôm mọt lóc đó:

- Em nói đúng, anh thật là lòn thòn cô ta chớ đáng tuồng con cái mình.

Rồi Duy lúi ngúi thò ra đũa óc miên man nghĩ vò ngóoi đàn bà trớ đó. Phời rồi, cô ta có thể là con gái của Trâm vì cô mang tên Anh Đào mọt cái tên nghe rớt Đà Lạt. Cô ta lúi hát bài Tờ Tờ của Tô Vũ, mọt bài hát Duy đã nghe Trâm hát ngày xưa hèn nếm đâu có ngóoi nào mà giồng nhau như hai giồng nóc trớ trớ ng híp có híp hàng thân thích vói nhau mà thôi!

Duy xin phép vò vài phút đởn bàn cô gái đở híp chuyón. Ban đũa cô híp ngóoi nhiên mọt chút nhóng sau đó vui vò trò chuyón cùng chàng, Duy khen cô hát hay và híp có phời đã tởng Đà Lạt không vì cô mang tên Anh Đào. Cô trớ lúi:

- Gia đình mọt cháu Đà Lạt nhóng cháu lòn lên trớ trớ n Trớ Mát vì cha cháu có đởt đai, vóoi n tởc đó.

- Cháu qua đây năm nào và đi theo dión nào vóoy?

- Dở cháu qua đởc bóy tám năm rồi theo dión hôn nhân.

Cô chớ ngóoi đàn ông trớ ngóoi kở bên giói thiúu:

- Thởa đây là anh Khiêm ông xã cháu.

Duy bở tay Khiêm rồi thu híp t can đởm đở híp câu mà chàng muón biét:

- Chú thóy cháu rớt giồng mọt ngóoi quen xưa Đà lớt. Còn cha mọt cháu ra sao?

- Ngóoi quen chú là ai vóoy?

Thóy Duy im lóng Anh Đào nói tiúp:

- Cháu đã bởo lãnh cho cha mọt qua đây góoi n ba năm nay nhóng cha cháu đã qua đởi năm ngoái rồi chú !

Giồng Duy run run:

- Còn mọt thì sao?

- Mọt nhà trông cháu nhó vì hai vó chóng cháu đũa đi làm, mọt sáu móoi tuói rồi lúi qua Mỏ híp trớ níp nên cũng khó có viéc làm. Hèn nếm mọt cũng già rồi nên tởi cháu cũng không thích mọt phời bon chen vói đởi làm chi.

Duy lóng thỉnh và Anh Đào tiúp tởc kở lúi:

- Mỏ vón tiéc là phời chi qua Mỏ sỏm hèn mọt chút nhóng tởi sỏ mọt cháu nhó thớ chú !

Duy nghe lòng mình tê tái và tim hời có đúng ngọai đàn bà y là Trâm không. Chàng không dám hỏi thiếng Anh Đào vì có đĩu gì đó ngăn cản Duy hỏi và khi tiếp chuyếng n vớ i Anh Đào, Duy có thiếng khĩng đĩnh đó là hiếng thân cĩa ngọai con gái năm xĩa. Cũng nhĩng câu nói chĩm rãi vớ i giĩng đĩu nhĩ nhĩ, dũu dàng, cũng nhĩng cĩ chĩ khiĩm cung và đĩu mĩu luĩn đĩm nĩ cĩĩ, nhĩt là đĩu mĩt đen lay láy vớ i lĩi nhĩn thĩt đĩ thĩĩng, chĩn thĩt.

Trong khi Duy đĩng ỹ trong trĩng thĩi vĩ cũng bĩi rĩi chĩng biĩt nĩi gì thĩm thì cĩ mĩt ngọai nĩi đó đĩ ngang qua vớ vai Duy nĩi thĩt to:

- Sao ngọai đĩy mà không lĩn hát giũp vui hĩ ông Quĩc Duy?

Duy lĩc đũu:

- Hĩm nay mĩnh ho tiĩng khĩn lĩm hát sao đĩĩc.

Không ngĩ sau câu nĩi vĩ tĩnh cĩa ngọai đĩ đó bĩng làm Anh Đào trĩn xoe mĩt nhĩn Duy mĩt cĩch lĩ lũng pha đĩu chĩt ngĩc nhĩn:

- Chũ tên là Duy à? Chũ cĩ phĩi là Phĩm Quĩc Duy hĩi xĩa ỹ Saĩgon không?

Duy giĩt mĩnh:

- Phĩi, sao chĩu biĩt hĩ chũ?

Anh Đào la lĩn:

- Chĩu hay nghe mĩ nhĩc tên chũ, mĩ chĩu là Trĩm ỹ đĩĩng Phan Đĩnh Phũng Đà Lạt, nhĩ cĩ hai cĩy anh đĩu đó. Thĩi chĩu hiũu ra rĩi hĩn chĩ chũ nĩi là chĩu giĩng ngọai quĩn xĩa, chũ cĩn nhĩ mĩ chĩu phĩi không, trĩi đĩt quĩ trĩn chũ nhĩ?

Duy gĩĩng gĩo cĩĩi bĩi nhĩng câu hĩi tĩi tiếp cĩa Anh Đào.

- Nhĩ chĩ, chũ luĩn luĩn nhĩ Trĩm. Không ngĩ gĩp chĩu ỹ đĩy, vĩa nhĩn thĩy chĩu chũ đĩ ngĩng sao đó. Chĩu giĩng mĩ nhĩ khĩn đĩc tĩ khĩn mĩt đĩn đĩng vĩc và ngay giĩng nĩi nĩa.

Anh Đào trĩm giĩng:

- Ai cũng nĩi chĩu giĩng mĩ nhĩng đĩi sĩng hai ngọai lĩi không giĩng nhĩu chĩt nĩi cĩ. Sĩ mĩ khĩ lĩm chũ ỹ! Cĩ lĩ chũ đĩ biĩt mĩ mĩ cĩi sĩng vớ i đĩ Hai, mĩ là mĩt thiũu nĩ cĩ hĩc vĩa lĩn lĩn đĩt nĩĩc thay đĩi phĩi bĩ trĩĩng bĩ lĩp, đĩng ỹ phĩ thĩ Đà Lạt khi lĩy chĩng phĩi vớ mĩt thĩ trĩn buĩn thiũ đĩ trĩng nom vĩĩn tĩĩc vớ i cha. Mĩ muĩn đĩ Mĩ tĩ khi cĩn trĩ mà đĩu cĩ đĩĩc, mĩ luĩn luĩn mong muĩn trĩ lĩi trĩĩng cho vĩĩc hĩc đĩ đĩng ngày trĩĩc. Khi lĩy chĩng thĩ cha rĩt tĩt nhĩng bà nĩi khĩ khĩn quĩ, cha lĩi là con mĩt nĩn bao lĩn đĩĩc anh chĩ bĩ o lĩnh đĩ Mĩ mà cha mĩ đĩu thĩ nĩi đĩt ỹ ra đĩ. Ấu cũng là sĩ phĩn.

Nhĩng lĩi nĩi cĩa Anh Đào cũng làm cho Duy thĩy xĩt xa làm sao. Duy cĩ m thĩy mĩnh cĩ mĩt

phần lớn nào trong đời sống nhàn nhàn, cũng có cả Trâm, nhất là khi Anh Đào cho biết Khiêm chồng cô là người yêu khi còn ở Việt Nam. Khiêm được gia đình báo lãnh qua Mỹ trước và anh ta đã ráng hết hành, kiếm được việc làm để mấy năm sau về cùng Anh Đào đem qua đây. Duy vẫn biết rằng thời gian chàng đi cách nay hơn ba mươi năm có nhiều khó khăn hơn bây giờ trong vấn đề thông qua lại, chàng lại mất mình lúc lúc xa người, phải tìm cách sinh sống đâu có gia đình giúp đỡ. Xa mất cách lòng đâu phải là mất đi xa lạ. Ngày nay qua email người ta có thể biết tin nhau từng giờ từng phút còn thời cả Duy viết mất lá thư tháng trời mới đến đó là chưa nói đến việc bắt đầu vì nhiều lý do nào đó. Nhưng nói gì thì nói trong thâm tâm chàng vẫn thấy mình thua Khiêm chồng Anh Đào nhiều lắm.

Duy muộn nói với Anh Đào một nhiều về những khó khăn của mình thuở trước, chàng vẫn chưa gặp gia đình khi về thăm Trâm hơn sau đó, nhìn cây anh đào nở hoa hồng thắm mà người xa đã ra đi lòng Duy đã tan nát ra sao. Duy thấy sự không dám trách Trâm vì chính chàng đã không hề ảnh hưởng gì nhiều đến Trâm có thể vin vào đó mà chửi, hai người như hai con sông gặp nhau phút giây rồi chia cách. Tuy nhiên là một người đàn ông Duy thấy thấy mình yếu đuối không dám tự quyết định như cuộc đời mình với một người thiêu như làm trái tim mình rung động một thời còn trai trẻ.

Duy tin rằng Anh Đào đã biết nhiều về tâm sự của mẹ cho nên đã nhận ngay ra chàng qua sự gọi tên vô tình của một người nào đó. Anh Đào nhìn Duy một cách tò mò rồi hỏi:

- Còn chú thì sao?

Duy chỉ tay về phía trước:

- Về chú người đằng kia kia.

- Cô đẹp quá, theo nào...

Anh Đào bắt đầu câu nói. Duy với vàng tiệp hỏi:

- Không phải vậy đâu. Chú gặp gia đình sau hơn trước về thăm chị Hai, lúc ấy mẹ đã lấy chồng đi xa Đà Lạt rồi.

Anh Đào cười như:

- Tôi chú không hề ảnh hưởng gì, không thông qua lại làm sao mà có thể chửi được những cháu nghĩ cũng do sự phần mà thôi chú Duy à! Cha cháu là một người đàn ông tốt đó là đi xa may mắn của mẹ những ông qua đời rồi.

Thấy nói chuyện đã lâu Duy đứng lên tiễn:

- Cháu cho chú gọi lại thăm mẹ, nếu có dịp sẽ gặp nhau. À, mà cháu ở trong thành phố này hay sao?

Anh Đào lúc đi:

- Không, cháu mới quen như bên Mississippi cách đây khoảng năm mươi dăm.

Duy hỏi đùa:

- Nhà có hoa anh đào không?

Anh Đào nói:

- Đúng có, mùa này hoa anh đào nở rất đẹp nên mình thích lắm. Mẹ cháu có tâm hồn nghệ sĩ mà chú tuy già rồi mà vẫn mình mình như xưa.

Duy nói với con gái Trâm thật dịu dàng:

- Chú hiểu, dù sao chú cũng vui mừng gặp lại cháu Anh Đào và nhất là biết mình cháu đã qua Mỹ rồi dù muộn màng vẫn còn hồn là không bao giờ quên cháu.

Giống Duy chết như xuống và chàng cảm thấy cay cay trong mắt:

- Cho chú gọi lại xin lỗi mình nhé!

- Đúng, mà cháu nghĩ cháu đâu có lỗi gì?

Duy quay lưng đi, chàng biết Anh Đào đang nhìn theo theo theo theo cô làm sao hiểu được giọng bão đang trĩu nặng trong lòng người đàn ông luống tuối này. Cô làm sao hiểu được như người đàn ông trẻ, họ lấy cả thân mình cô và chàng đã đi qua. Duy nghĩ không bao giờ nên tìm gặp Trâm lần nào nữa, hãy đừng ràng buộc sự sống trong những ngày tháng êm đềm trẻ con mắt và hãy đừng Trâm- người thiêu hủy năm xưa - mình mình bên những cây anh đào trên xứ Mỹ. Dù sao tất cả cũng dang rộng, hoa anh đào Đà Lạt chỉ còn là một ký niệm buồn, một chuyện tình buồn cả một thời điểm tang thương.

Mimosa Phụng Vinh

